

[Brusvang.]

for, og jeg vil ikke på nogen måde opfatte justitsministerens ønske om behandling i et bestemt organ som et forsøg på at trænere den pågældende sag.

Dernæst tilbage til de almindelige blokaderregler. Centrum-demokraterne har her den opfattelse, at det er helt i sin orden med de aftaler, der gælder på arbejdsmarkedet, om, at man kan lave blokade. Vi har bare vendt os mod den måde, blokadeaktionen i ganske enkelte tilfælde bliver anvendt på. Der er mange andre midler og efter mit partis opfattelse langt stærkere og absolut ikke-voldelige midler, som kan bringes i anvendelse. Lad mig blot lige erindre om dette, at står man pænt og stille foran en blokaderamt virksomhed og der til denne virksomhed kommer en lastbil med varer og blokadevagten går hen og siger: godaw, kammerat, er du organiseret i Chaufførernes Forbund eller i Specialarbejderforbundet?, og han svarer: ja, så får han at vide: den virksomhed er blokaderamt. Vil du ikke være god at køre igen! Så siger han: det er i orden, og så kører han igen.

På lang sigt er det dog et langt, langt stærkere våben, et langt, langt stærkere pressionsmiddel, og efter min mening langt mere tiltalende. Hvis jeg som jurist søger en stilling, der er blokaderamt af mit forbund, så bliver jeg smidt ud af forbundet, og det er der vel ikke nogen der vil finde urimeligt. Den samme mulighed har man jo over for den chauffør, der er organiseret, og som ikke vil holde sig en henstilling fra en blokadevagt efterrettelig.

Dernæst vil jeg gerne vende mig til de forslag, der er fremsat af andre partier, om organisationsforhold, fremsat af kristeligt folkeparti, de konservative og senere af venstre, og forslag om organisationers bidrag til politisk virksomhed, fremsat af fremskridtspartiet og senere af venstre. Vort generelle synspunkt er, hvis jeg må have lov til at tage forslagen om organisationsforholdene først, at i den udformning, de er fremsat, kan vi ikke støtte dem. De er for vidtgående, og de vil, hvis de blev vedtaget i denne form, på lidt for kraftig vis ligesom rykke gulvtæppet bort under den fagbevægelse, som jeg i hvert fald har megen sympati for. Altså ikke i den generelle form, de er fremsat, men der er for mig ingen tvivl om, at

der inden for det område, der hedder eksklusivaftaler, er enkelte tilfælde, hvor vi nok skal til at grunde lidt nærmere over, om det er berettiget. Jeg tænker på spørgsmålet, om der kan være kollision med bestemmelserne i funktionærlovens § 10 om de særlige rettigheder og de særlige organisationsmuligheder, som er fastsat dér for funktionærerne. Der kan være en kollision, det må vi se på, og det skal dyrkes grundigt. Der kan også være situationer, hvor organisationsforholdene er sådan, at man står med 50 pct. af folkene i én organisation og 50 pct. i en anden. Også dér kan det måske være noget urimeligt, om det er arbejdsgiveren, der siger: så foretrækker jeg netop den organisation.

Når det er sagt, så vil jeg altså stadig væk fastholde, at i princippet må vi være positive, i hvert fald for mit partis vedkommende, over for dette, at der er adgang til at slutte en eksklusivaftale. Det kan være rimeligt også fra en arbejdsgivers synspunkt, at han får adgang til at få ro på sin virksomhed. Jeg er også opmærksom på, at der inden for det offentliges område kan være tale om særlige forpligtelser.

Dernæst er der forslaget om organisationers bidrag til politisk virksomhed, det er fremskridtspartiets og venstres forslag. Her mener jeg, at man skal sondre lidt. Jeg mener, der er en væsensforskel på, om der er tale om støtte til blade — herunder, vi ved jo alle sammen, hvad vi tænker på: støtte til Aktuelt — eller om der er tale om støtte direkte til politiske partikasser.

Om bladstøtte vil jeg godt sige dette: jeg mener, at de kompetente organer må have lov til at gå temmelig vidt, når de træffer beslutning om, hvad de vil bruge medlemmernes penge til for at varetage medlemmernes interesser, om de vil bruge dem til annoncer, om de vil have deres eget blad, som hedder LO-bladet, eller hvad det nu skal hedde, eller om de altså vil købe sig ind på et dagblad. Jeg mener, det vil være meget betænkeligt at røre ved dette, og jeg vil i hvert fald stille mig tvivlende over for, at CD skulle kunne gå med til det.

Når det derimod drejer sig om direkte bidrag til partikasser, så er jeg absolut ikke forarget herover. Jeg ved jo også, hvordan man fra anden side betaler sådanne bidrag til andre partier, men jeg tror, at det føles